Gods liefde geopenbaard in een gevallen wereld

Ps. 14: 2, 3
Ps. 25: 4
Ps. 106: 4, 24
Lofzang van Zacharias: 4
Psalm 89: 8

Lezen: Hosea 2

Dordtse Leerregels Hoofdstuk 1, paragraaf 1 en 2

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, die trouw blijft tot in eeuwigheid en die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede, van Hem die is en die was en die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Lieve gemeente, het eerste hoofdstuk van de Dordtse leerregels, dat gaat over de verkiezing en de verwerping. En wat kun je het daar moeilijk mee hebben, hè? Wat kun je daar soms helemaal mee vastlopen, dat er allerlei van die waarom-vragen komen, waarom Heere? Maar weet je wat mij nou zo opvalt, als de Dordtse leerregels, onze Dordtse vaderen, over de verkiezing wat willen zeggen, dat ze er helemaal niet beginnen. Ik lees helemaal niks over verkiezing en verwerping in de eerste paragrafen. Weet je waar ze wel beginnen? In de diepte, in de diepte van de zondeval, daar in dat dal waar de dood heerst, dat dal waar alle mensen terechtgekomen zijn, zoals Ezechiël dat ziet als een dal vol dorre doodsbeenderen, of het dal van Achor, zoals Hosea daarvan sprak. Dat symbool staat in de schriften als het dal van de veroordeling. Daar beginnen onze Dordtse vaderen. Waarom? Om vanuit die diepte op te mogen zien, tot die ongekende hoogte, dat er een verkiezing is. Om des te meer te laten weten dat het een wonder is. Een wonder dat God mensen verkoren heeft tot zaligheid. En in welke weg laat God dat in het bijzonder zien, dat Hij dat heeft gewild van eeuwigheid? Wel door een weg te openbaren die Hij zelf heeft uitgedacht, waardoor een zondaar met God verzoend kan worden. Dat is de weg waar op een hele bijzondere manier de liefde van God geopenbaard wordt, namelijk in de zending van zijn geliefde Zoon. Jawel, in een diepgevallen wereld. En dat wordt nou zo'n wonder voor een zondaar die verdoemelijk is voor God. In dat diepe dal van Achor, dat dal der veroordeling, daar wordt een deur der hoop geopend en dat is Christus. Gemeente, met dat onderwijs beginnen onze Dordtse vaderen, opdat we de verkiezing en de verwerping in het juiste licht gaan zien. En zo willen wij vanmiddag beginnen met paragraaf 1 en 2 en schrijven als thema boven de prediking: Gods liefde geopenbaard in een gevallen wereld.

Met dit thema willen wij vanmiddag stilstaan bij paragraaf 1 en 2 van de Dordtse Leerregels:

Gods liefde geopenbaard in een gevallen wereld.

We letten op twee gedachten:

1. Hij was het naar recht aan niemand verplicht.
2. Hij heeft het uit liefde toch gedaan.

Dat kunt u niet begrijpen, daar kunt u niet begrijpen, waar we het vanmiddag over gaan hebben. Gods liefde geopenbaard in zo'n diepgevallen wereld. Hij was het naar recht aan niemand verplicht en heeft het uit liefde toch gedaan!

1. Hij was het naar recht aan niemand verplicht

Wanneer wij paragraaf 1 van de Dordtse Leerregels lezen, komen wij daar een naam tegen: Adam. Dat is een hele bekende naam, jongens en meisjes. Wie weet niet wie Adam is? Adam is de eerste mens die God geschapen heeft in het Paradijs. Wij geloven dat op grond van Gods Woord, want het staat in het Woord van God, en onze Dordtse vaderen geloofden dat ook. Tegenwoordig is dat niet meer vanzelfsprekend, dat mensen geloven dat Adam bestaan heeft. Zelfs mensen die zich christen of theoloog noemen, beweren soms dat Adam geen historisch figuur is geweest, maar een denkbeeldig persoon. Alsof Genesis 1 tot en met 3 niet echt gebeurd is, alsof het een verhaal is, niet meer dan een mythe, slechts verbeelding. Maar wie dat gelooft, zal ook niet geloven in de zondeval.

Hoe anders spreekt Gods Woord erover! Heel duidelijk laat Gods Woord weten dat de grote Schepper van alle dingen uit het stof der aarde een mens, een Adám, gemaakt heeft en hem ook de naam Adam gegeven heeft. God heeft het heel duidelijk gezegd: *Laat Ons mensen maken naar Ons beeld*. En als we terugbladeren naar het begin van de Bijbel, kunnen we het heel duidelijk zien in Genesis 2 vers 7: *En de HEERE God had den mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten den adem des levens geblazen; alzo werd de mens tot een levende ziel.* Ja, Adam heeft echt bestaan. En uit hem is Eva voortgekomen. En God heeft gezegd: het was goed, het was zeer goed. Het waren beelddragers van God. In Adam zag God het ganse menselijk geslacht al voor Hem. Zij waren allen in Adam en Eva beelddrager van God.

Maar wij weten ook dat Adam en Eva niet in die heerlijke staat gebleven zijn. Ze vallen in de zonde. Ze hebben zich schuldig gemaakt aan de vloek en de eeuwige dood, zo zeggen de Dordtse vaderen. Ze zijn werkelijk, met heel de wereld die uit hen voort zou komen, verdoemelijk geworden voor God. Wat wil dat eigenlijk zeggen? Wat bedoelden de Dordtse vaderen met die woorden 'vloek', 'eeuwige dood' en 'verdoemelijk voor God'?

Wel, gemeente, God heeft een vonnis uitgesproken over Adam en Eva. Zij moeten sterven. Zij hebben Gods vloek verdiend. Zij hebben verdiend dat de Heere de poorten van de hel zou opendoen en dat ze in die hel geworpen zouden worden, want God is verschrikkelijk vertoornd over de zonde. Dit is de eeuwige straf, met lichaam en ziel. Dat betekent verloren gaan, voor eeuwig. Dat is ontzaglijk, dat is vreselijk. En als er één is geweest die daar zo intens, ernstig, indringend en o zo liefdevol over gesproken heeft, dan is het de Heere Jezus Zelf toen Hij hier op aarde was, wetende dat Hij plaatsvervangend op die plaats zou komen. Hij zegt ergens: *Aldaar zal wening zijn -verdriet dus – aldaar zal knersing der tanden zijn*. Die wroeging, die angst, die verdrukking, die benauwdheid, die wanhoop. Aldaar zal eenzaamheid zijn. O, dat akelige, angstige gevoel, nooit meer bekeerd te kunnen worden. Aldaar zal de mens altijd omgeven zijn door de duivelen. Aldaar, gemeente, ik heb er geen woorden voor hoe verschrikkelijk het is wat onze Dordtse vaderen samenvatten met die woorden 'vloek' en 'eeuwige dood' en ‘verdoemenis’. Eeuwig, zonder einde.

Ja, dan hoor ik in die aangrijpende gelijkenis die de Heere Jezus eens heeft uitgesproken, de rijke man in de rampzaligheid zeggen: *Vader Abraham, ontferm u mijner, en zend Lazarus, dat hij het uiterste van zijn vinger dope in het water, en mijn tong verkoele; want ik lijd smarten in deze*

vlam. Dat is de vloek, dat is de eeuwige dood, huiveringwekkende woorden, waaraan Adam zich schuldig heeft gemaakt.

Maar kijk nog eens goed naar het begin van paragraaf 1. Gaat dit verschrikkelijke alleen Adam en Eva aan? Nee, zo belijden onze Dordtse vaderen: het geldt alle mensen, dus ook u en jou en mij. Alle mensen, die in Adam gezondigd hebben. Adam was onze voorvader, Adam was het hoofd van het ganse menselijk geslacht en daarom heten wij allemaal hetzelfde. We zijn allemaal familie van elkaar, want we komen allemaal uit Adam voort. Onze naam is Adamskind. En daarom geldt ditgene, wat hier op een aangrijpende wijze op grond van de Schrift wordt beleden, ook ons.

O gemeente, luister toch: van nature liggen wij onder Gods vloek. Van nature hebben we die eeuwige, verschrikkelijke dood verdiend en geen mens is ervan uitgesloten. Dan kom ik vanmiddag met een vraag: ben je daarvoor ingewonnen? Ben je het daarmee eens geworden? Of roept het weerstand op? Ik kan dat begrijpen, want dat ken ik zelf ook wel. Zodat je misschien van binnen het gevoel krijgt: ik vind het niet eerlijk. Wat kan ik er nou aan doen dat Adam in de zonde gevallen is en dat Eva als eerste naar die vrucht greep? Is het wel eerlijk dat God die schuld van Adam en Eva ook op mij legt? Is het daarom ook wel eerlijk dat ik die vloek verdiend heb en dat ik die eeuwige dood verdiend heb? Ik kan het zo begrijpen dat deze vragen soms bij je boven kunnen komen. En toch, laten we stil worden. Want wie is het die zegt dat wij in Adam gezondigd hebben? En wie is het die zegt dat wij in Adam ook die vloek waardig zijn en des doods schuldig zijn tot in der eeuwigheid? Dat zegt God. Laten we daarom niets meer zeggen.

Wij delen in de erfenis van Adam. Als Adam staande was gebleven, hadden wij ook, vanwege onze band met Adam, mogen delen in de eeuwige zaligheid. En nu Adam gevallen is, delen wij in de eeuwige rampzaligheid, zoals het van nature is en zoals wij dat verdiend hebben, want wij zijn uit Adam en Eva voortgekomen.

Ik kwam bij de voorbereiding van deze stof een eenvoudig voorbeeld tegen dat dit toch wel iets kan illustreren en verduidelijken. Moet je je voorstellen, jongens en meisjes, dat je vader op een gegeven moment zegt: jongens, wij gaan in de tuin een mooi kippenhok maken. En dan gaan we een paar prachtige kippen kopen en die kunnen daar dan leven. Nou, zo gebeurt het. Na verloop van tijd staat er een prachtige ren achter in de tuin en er lopen een aantal prachtige kippen en elke dag leggen ze hun eieren. Maar op een dag loop jij daar achter in de tuin en ontdek je iets. In het gaas is een gat gekomen en je kan precies zien wat daar in die ren gebeurd is. Er liepen vijf kippen en er lopen er nog maar drie. Je ziet bloedvlekken en veren liggen en je begrijpt het precies: hier is een roofdier binnengekomen. Vader gaat het gat dichtmaken, maar vanaf dat moment blijf je alert. Welk dier is hier binnengekomen? Het duurt niet lang en je krijgt het in de gaten: er is een vos de tuin binnengekomen, in die ren terechtgekomen, en die heeft die kippen doodgemaakt en opgegeten.

Je bedenkt een plan met je vader en je denkt: vader, wij gaan die vos zoeken, want dit mag niet meer gebeuren. Je gaat op pad en ergens in een bosje dicht in de buurt waar je woont, vind je een vossenhol. En ja, daar zit-ie, die oude vos. En je ontdekt zelfs dat-ie een nest heeft met jonge vosjes. Wat moet je dan doen? Het zal toch heel onverstandig zijn om alleen die oude vos te doden? Nee, dan moet je dat hele nest doden, want die kleine vossen worden groter en dan zullen ze straks ook naar jullie tuin komen om die kippen te doden, want die kleine vossen hebben dezelfde natuur als de oude vos.

Ik vond het een helder voorbeeld om duidelijk te maken: Adam is gevallen in de zonde, is een gevaar geworden, want hij geeft God niet meer de eer. En iedereen die uit Adam en Eva voortgekomen is, heeft dezelfde natuur en daarom is hij des doods schuldig. Ja gemeente, wij

hebben allemaal in Adam gezondigd en daarom is ons profiel zo verschrikkelijk. Ik zou eens willen vragen: heb je je profiel al ontdekt in Gods Woord? En heb je dat profiel, toen je het las, wel eens nat gemaakt met je tranen?

Wat is ons profiel? Romeinen 3 zegt: *Er is niemand rechtvaardig, ook niet één; er is niemand verstandig, er is niemand die God zoekt; allen zijn zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden; er is niemand die goed doet, ook niet tot één toe. En wij weten, dat al wat de wet zegt, dat zij spreekt tot degenen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij*. O God, dat is ons profiel. Wij hebben gezondigd en wij missen, wij derven de heerlijkheid Gods.

Dan kom ik weer met die vraag: ben je er al voor ingewonnen? O, als de Heere Jezus door Zijn Woord en Geest in je hart begint te werken en Hij gaat je ontdekken aan de oorsprong van je ellende, dan bent u Adam geworden en dan ben jij Eva geworden. Dan wordt Adams verdorvenheid mijn verdorvenheid. Dan wordt Eva's zonde mijn zonde. En dan kom je met David in het stof terecht en dan zeg je: *Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen*.

Wat ga je dan je hoofd beschaamd buigen voor die grote, heilige God? Wat wordt je hart dan vervuld met een droefheid naar God? Wat wordt je ziel dan verbroken van een waar berouw? Dan ga je werkelijk, zoals een van de profeten het onder woorden brengt, walgen van jezelf. Nee, dat kent de naamchristen niet, dat kennen de schijngelovigen ook niet. Die kunnen er misschien wel over praten. Ze kunnen misschien op een of andere manier laten weten dat ze het er wel mee eens zijn. Ze kunnen proberen hun leven te verbeteren. Ze kunnen het soms zo toestemmen, alsof ze er iets van ervaren hebben, maar ten diepste begrijpen ze het niet, want ze kennen de ware liefdestranen niet over dit grote kwaad dat ze tegen een goeddoend God hebben bedreven.

Maar degenen die wederom geboren worden, die kennen het wel, want Christus gaat het hen leren door Zijn wet. Christus gaat het hen leren door Zijn Geest. Dat doet oprecht belijden: O God, mijn natuur is zo verdorven dat ik in zonden ontvangen en geboren ben. O gemeente, die smartelijke erfzonde. Hoe komt het in de praktijk van de opvoeding niet al snel openbaar? Nee, vaders en moeders in ons midden, geef het maar toe: je hoeft je kinderen niet voor te doen om te zondigen. Hoe snel komt het al openbaar dat de kiemen van de zonde en ongehoorzaamheid in die hartjes van die kinderen liggen? Dat ze zelfs op jonge leeftijd al gewoon kunnen zeggen 'nee', terwijl het 'ja' moet zijn? Dan loop je daar als vader en moeder en dan zie je in je kind toch je eigen beeld. Het is ook weleens naar binnen geslagen: die kinderen, die ik zo lief heb, zo lief, zijn wel uit mij voortgekomen. Allemaal onrein, omdat ik onrein ben.

Ben je zo weleens door de Heilige Geest, door de prediking van het Woord, teruggebracht naar Genesis 1 tot en met 3? Teruggeleid naar het Paradijs, om daar door Gods Geest onderwezen te worden in wie u was in Adam en wie u geworden bent in Adam? Wat wordt zalig worden dan onmogelijk? En als dan die vragen op je afkomen, zeg: ben je in Adam ook al zo'n zondaar geworden? Ben je ook al zo vloekwaardig geworden? Heb je ook de eeuwige dood verdiend? En heb je het ook leren toestemmen dat je met heel de wereld verdoemelijk ligt voor God? Dan kun je alleen maar zeggen: O God, zo ben ik door eigen schuld.

Maar nu komt er vanmiddag iets bij, gemeente. Als dat dan de toestand is van ons allemaal, ja, van de ganse wereld, alle mensen die er geweest zijn, die er nu zijn en die nog komen zullen, zou God dan onrecht doen als Hij al die mensen in die verlorenheid liet liggen? Wat is nou uw antwoord? Wat vindt u van deze God? Als Hij al die mensen, uit Adam voortgekomen, in de rampzaligheid zou werpen, is God dan onrechtvaardig? Nee toch, dan is God recht in al Zijn weg

en werk. Want in God, gemeente, is het onrecht nooit gevonden. *Zijn doen is rein, Zijn vonnis gans rechtvaardig*.

Aangezien alle mensen in Adam gezondigd hebben en aan de vloek en de eeuwige dood schuldig zijn geworden, zo zou God niemand ongelijk gedaan hebben, indien Hij het ganse menselijk geslacht in de zonde en de vervloeking had willen laten en om de zonden op die wijze te verdoemen. Wat een belijdenis, hè? En waarom zou God niemand onrecht aangedaan hebben, als Hij ons allemaal in die zonde en vervloeking zou laten? Allereerst omdat God ons goed geschapen heeft. Allereerst omdat er niets aan de mens mankeerde en de mens iets mocht afstralen van wie God Zelf is: in die wijsheid, in die rechtvaardigheid, in die heiligheid. Wat heeft God op de zevende dag toch met volle teugen genoten toen Hij zag hoe Adam en Eva als beelddrager voor Hem wandelden.

En het tweede is dit: dat de mens zichzelf in deze ellende gestort heeft. Tegen beter weten in gezondigd. God op het Vaderhart getrapt. Liever de duivel, liever de hel, liever de zonde dan de gemeenschap met God. En daarom zou God geen ongelijk aan iemand gedaan hebben als Hij ons allemaal in die vloek en die eeuwige dood zou laten. En weet je, als je dat mag leren toestemmen op de school van vrije genade, dan spelen de vragen van verkiezing en verwerping geen rol meer. Maar dan belijd je het voor God: O God, het is rechtvaardig als U alle mens zou verwerpen.

Kijk gemeente, daar beginnen de Dordtse vaderen: het zou rechtvaardig zijn als God alle mens in het verderf zou storten. En dat doet Hij niet. Is dat geen wonder? Hij verwerpt niet alle mensen, maar Hij verkiest van eeuwigheid een schare die niemand kan tellen. En zelfs daar beginnen de Dordtse vaderen niet mee. Maar wat ze wel gaan duidelijk maken, is dit: in deze verschrikkelijk diep gevallen wereld, waarvan God alle mensen zou moeten laten liggen in de verlorenheid, heeft Hij Zijn liefde geopenbaard. Verkiezende liefde die uitgaat naar diep gevallen mensen. Nee, niet naar gelovige mensen, zoals de remonstranten beweren. Niet naar mensen waar misschien toch nog iets goeds in te vinden is, een aanknopingspuntje of zo, waar Gods genade zich aan kan haken. Totaal niet. Gods liefde, Gods onuitsprekelijke zondaarsliefde, gaat uit naar vloekwaardige zondaren, naar doemwaardige zondaren, naar diep gevallen mensen. Dat is evangelie. De Heere heeft het gezegd: *Ik ben gekomen om te roepen zondaars tot bekering*.

2. Hij heeft het uit liefde toch gedaan

Waarin komt die verkiezende liefde nou openbaar, gemeente? Hierin. We zijn weer bij de Kerstdagen. Weet je het nog? *Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn enige geboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem*. *Hierin is de liefde, niet dat wij God lief gehad hebben, maar dat Hij ons heeft lief gehad en zijn zoon gezonden heeft*. *Tot een verzoening van onze zonde*. God heeft zijn liefde geopenbaard in een diepgevallen wereld. Dat brengt ons bij onze tweede gedachte. Hij heeft het uit liefde toch gedaan

Na die diepe, zwarte, ernstige belijdenis van paragraaf 1 komt paragraaf 2. En waar begint die paragraaf nu mee? Met 'Maar'.

Het is net als met een jongen die te horen kreeg dat hij een zeer ernstige ziekte heeft. En waar hij aanvankelijk niet eens meer voor geopereerd kon worden, heel zijn leven stort in. En allerlei vragen reizen op in zijn hart. Hoe lang zal ik nog leven? Hoe oud zal ik worden? Hij stond voor zijn waarneming voor een groot donker gapend gat. Geen hoop meer, geen toekomst meer. De dood kwam op hem af. Totdat hij een bericht hoorde van een hele knappe arts in een ver land, die heel gespecialiseerd was om hem in deze bijzondere ernstige ziekte nog te hulp te kunnen komen. Deze arts had een middel ontdekt waarmee de tumor bestreden kon worden. En die boodschap was

voor die jongen als een lichtstraal van hoop in de donkerheid waarin hij terecht gekomen was. Hij hoorde van een middel, hij hoorde van een uitweg om nog genezen te kunnen worden. Kijk gemeente, zo heeft God een uitweg geopenbaard in deze diepgevallen wereld om verlost te worden uit deze diepe, diepe ellende en verdorvenheid en verlorenheid.

Maar hierin is de liefde Gods geopenbaard, dat Hij Zijn enige geboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. O, dat goddelijke 'maar', dat heerlijke 'maar' dat zijn oorsprong vindt in God. Het eerste woordje van paragraaf 2, gemeente, dat komt voort uit het welbehagen van God. Hier spreekt die vrije gunst die eeuwig God bewoog, die soevereine, eenzijdige liefde van God die uitgaat naar zondaren. Met twee teksten maken de Dordtse vaderen dat duidelijk. In de eerste plaats 1 Johannes 4 vers 9: *Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn enige geboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem*. En dan Johannes 3 vers 16: *Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.*

Deze twee tekstwoorden komen van Johannes. Wie is Johannes? Hij heeft een hele bijzondere bijnaam gekregen. Het is de apostel der liefde. En waarom kreeg deze apostel nu de bijnaam 'apostel der liefde'? Omdat hij op bepaalde momenten in zijn leven zo intens de liefde Gods in Christus heeft mogen ervaren in zijn ziel. En dat wist hij. Als hij dan zijn evangelie schrijft en hij vertelt iets over zichzelf, dan heeft hij het nooit over Johannes. Weet je wat hij dan zegt? *De discipel dien Jezus liefhad*. Dat wil zeggen: de discipel die door Jezus zo teer wordt bemind. Wonder van genade, als je als een verloren zondaar dit Johannes mag leren nazeggen.

Dat vloeit voort uit God. Want, gemeente, God is liefde. God heeft Zichzelf lief. God heeft de ganse schepping lief. En in het bijzonder heeft Hij Zijn kinderen lief. En wie zal onder woorden kunnen brengen wat de liefde van God is? Het is zo zuiver, zo echt, zo volmaakt, zo heerlijk, soeverein, eeuwig, zuiver. Het is onverklaarbaar. De liefde op aarde is al niet te verklaren. Als we getrouwd mogen zijn, moet je het maar eens aan elkaar vragen: waarom heb je mij nou lief? Wat is dat nou dat je mij lief hebt? Je kan het niet zeggen. Hoe kan een moeder nou tegen een kind duidelijk maken wat haar liefde voor dat kind is? En hoe zou een kind duidelijk kunnen maken wat de liefde tot een ouder is? Daar heb je geen woorden voor. Het is te ervaren.

Gemeente, om liefde te betonen heb je een ander nodig. En als je die ander moet missen en kwijtgeraakt bent, dan weet je heel goed wat het is om die liefde niet meer te kunnen geven en die liefde ook niet meer te kunnen ontvangen. Liefde heeft een ander nodig. Maar als het dan vanmiddag gaat over Gods liefde, heeft God dan ook iemand nodig om Zijn liefde te kunnen laten ervaren? Is het daarom dat God naar een mens vraagt, zodat Hij Zijn liefde kwijt kan? Heeft die grote, volzalige God echt een schepsel nodig om Zijn liefde, waar Hij vol van is, te kunnen betonen aan een ander?

Gemeente, in principe heeft God dat niet nodig. God is zo algenoegzaam in Zichzelf. God is zo vol in Zichzelf dat Hij feitelijk, in principe, niet een schepsel nodig heeft om die liefde te betonen. Hoe zegt de Bijbel het ook alweer? *De God, Die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is, Deze, zijnde een Heere des hemels en der aarde, woont niet in tempelen met handen gemaakt, en wordt ook van mensenhanden niet gediend, als iets behoevende, alzo Hij Zelf allen het leven en den adem en alle dingen geeft.* Hij hoeft niet van mensenhanden gediend te worden om nog meer te kunnen zijn, want Hij is volzalig in Zichzelf.

Maar als God dan toch liefde is, dan moet er toch wel een ander zijn aan wie Hij Zijn liefde kan wegschenken. Nou, gemeente, God heeft Zichzelf lief en wie is dan die God die Zichzelf liefheeft?

Dat is een drie-enige God. Tussen de Vader en de Zoon en de Heilige Geest is zo'n diepe, intense, volmaakte liefde. Dat blijkt ook wel uit de woorden die de Dordtse vaderen citeren in paragraaf 2. Daar komt met name de liefde tussen de Vader en de Zoon openbaar, want Christus is de eniggeboren Zoon van de Vader en al de liefde des Vaders gaat naar Zijn Zoon uit. Van eeuwigheid is Jezus uit de Vader voortgekomen, geboren uit God.

Nee, gemeente, we kunnen het niet begrijpen, we hoeven het ook niet te begrijpen, maar dat we dit zouden verstaan: tussen de Vader en de Zoon is zo'n innige liefdesband. Die is op heel de wereld niet te vinden is. Het is een hemelse liefde, een volmaakte, eeuwige liefde. O, wat heeft de Vader Zijn Zoon lief en wat heeft de Zoon Zijn Vader lief. En die liefde, gemeente, was zo groot dat de liefde van de Vader tot de Zoon en de liefde van de Zoon tot de Vader geleid heeft tot een liefdesdaad. En wat is die liefdesdaad? De Vader zond Zijn Zoon naar deze wereld. Die wereld die verloren ligt in schuld. *Hierin is de liefde Gods geopenbaard, dat Hij Zijn enige geboren Zoon in de wereld gezonden heeft*.

Dat, dat is liefde. God zond Zijn Zoon. Hiermee komt ook de liefde tussen God en de Zoon openbaar. Maar o, wonder van genade, hier komt nou ook de liefde openbaar die God nochtans gaat betonen aan gevallen zondaren. Hij had ze niet nodig en toch gaat Zijn liefde uit naar gevallen zondaren, naar zondaren die zichzelf die vloek en die eeuwige dood schuldig hebben gemaakt. Zoals we zojuist hebben overdacht. Gemeente, dit is evangelie. U wordt het toch niet zat, hè? Je zegt vanmiddag toch niet: is het nou weer hetzelfde? Hier moeten we het van hebben: voor doodschuldige zondaren, voor goddelozen, voor vijanden zond die lieve Vader Zijn innig geliefde Zoon.

Dat, dat is liefde. En die liefde was eeuwig. Het heeft Hem eeuwig bewogen dit te doen. Om uit dat Vaderhuis gezonden te worden naar deze aarde. Om daar terecht te komen wat die zondaren verdiend hebben. Om onder die vloek te komen. Om in de drie-urige duisternis samengeperst, de eeuwige dood te moeten doorleven en ondervinden. Is dat geen liefde? Dat God zo Zijn Zoon heeft gezonden naar deze aarde, in gelijkheid van ons zondige vlees. Dat Hij de mensen in alles gelijk moest worden. Dat eiste Gods recht. Hij moest mens worden, om zo te kunnen lijden en zo te kunnen sterven.

Hierin is de liefde Gods geopenbaard, dat Hij Zijn Zoon wierp onder de vloek, in de eeuwige dood. Om op de treden van Zijn vernedering af te dalen tot de beleving van wat het is om in de hel te zijn. Dat begon al in de kribbe. En van de kribbe moest het naar het kruis. En wat een smaad en spot en smart en lijden, vervloeking en strijd heeft de Heere Jezus in die periode op aarde niet moeten ondervinden? Wat heeft Hij als geen ander de toorn en de gramschap van Zijn Vader ondervonden?

O ja, er waren van die tere momenten, met name in de nachten, dat Hij alleen was op een berg om met Zijn Vader te spreken over de diepe weg die Hij moest gaan. Maar hoe verder de Heere Jezus kwam, hoe verder de Vader Zich ging terugtrekken. Het liep alles uit op die vervloekte kruisdood, waarin de Heere Jezus Christus de drievoudige doodstaat van Zijn kerk beleefd heeft, maar ook overwonnen heeft. O, dat is liefde, gemeente. Dat is die grote, goddelijke, eenzijdige liefde.

Maar het is niet alleen de liefde van de Vader geweest, maar het is tegelijkertijd de liefde van de Heere Jezus geweest. De liefde die Hij tot Zijn Vader had, maar ook de liefde die Hij had tot al diegenen die Hij van eeuwigheid van Zijn Vader gekregen heeft. En voor diegenen is Hij de dood ingegaan, opdat zij het leven in Hem zouden terugkrijgen. En dat zij allen als die gewassen bruid

aan de Vader voorgesteld zullen worden. En voor die ganse schare die niemand kan tellen, heeft de Heere Jezus uitgeroepen: *Het is volbracht*.

Wat een liefde, wat een liefde heeft God geopenbaard in deze diep gevallen wereld. Hij was het aan niemand verplicht en heeft het toch gedaan. Daarom lag daar in die kribbe Gods eniggeboren Zoon. Ik denk weer terug aan de Kerstdagen. Dan heb ik het hier op deze plaats ook gezegd: kon de liefde Gods lager dalen dan in die kribbe? En is er nou een geschiktere plaats voor een ziel die zo hongert naar Jezus, om als een groot beest bij die kribbe terecht te mogen komen? Daar openbaarde God Zijn zondaarsliefde. Christus, die zo rijk was, is om wille van Zijn kerk zo naamloos arm geworden.

Daarom zijn bij die kribbe vuile zondaren welkom, die door Gods Geest ontdekt worden aan hun totale armoede. En hoe komen ze daar nou? Als doodschuldige zondaren. Ze hebben niets meer, ze kunnen niets meer, ze zijn niets meer en toch hebben ze een brandend verlangen naar die Zoon van God die geopenbaard is vanuit het heilig evangelie. Waarvan je kreeg te geloven: *Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.* Dat je Zijn Naam gaat leren spellen, al is het als een kind dat nog maar net leert schrijven in groep drie: Jezus, *want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden*.

Dat, dat is nou het zalige doel waarom God Zijn Zoon zond naar deze wereld. *Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.* Zeg, is er vanmiddag misschien iemand hier in de kerk of thuis mee aan het luisteren, bij wie een noodvraag in de ziel brandt? Is er nog een middel om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen? Heb je het ook verstaan dat aan Gods gerechtigheid genoeg moet geschieden? Wil Hij Zijn barmhartigheid en liefde hier in je hart gaan openbaren? Moet het daarheen, omdat het anders omkomen is?

Hoor het, verloren zondaar, er is betaald, het is volbracht! Daarom mag ik het u zeggen, omdat de liefde Gods geopenbaard is in deze diep verloren wereld. En Christus wilde nederdalen als het Lam Gods, *dat de zonden der wereld heeft weggedragen*. Zie, zie, zie, hetLam Gods. O zie toch, zie toch, op die gekruisigde Christus, die gezonden Zoon van God, en hoor Hem roepen: *Kom tot Mij*, verloren zondaar die omkomt. *Zie op Mij, zie op Mij, zie op Mij*, zie toch, hoe in Mij de liefde Mijns Vaders is geopenbaard, voor u, en dat u behouden kunt worden door Mij. O hoor het toch: *Een iegelijk die in Mij gelooft, zal niet verloren gaan, maar eeuwig behouden worden*.

Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat Hij Zijn enige geboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

O liefde Gods, oneindig groot,
ver boven ons verstand,
die zondaren weer de weg ontsloot
naar het hemels Vaderland.
Daartoe zond God van hemels troon,
tot mensen heil, Zijn enige Zoon.
Ja, amen, ja, op Golgotha
vond het mensdom - dat diep, diep gevallen mensdom –
weer gena.

Amen.